

li 22
THANH-NIÊN QUAN
THANH-NIÊN THƯ VIỆN
an-kien
1. un
Khu
me

80
O-CHINOIS
215
7)

THANH-NIÊN THƯ VIỆN

ANG-KHÂU-CHÍ

Tiếp theo bộ

T H U Y - H U

lỗi-lai đạo-nhân TRỌNG-HOA soạn
Đông-a TRẦN-TUẤN-KHẢI dịch thuật

SỐ THỨ

7

Giá 0 \$ 05

In và bán tại
NHÀ IN THANH-NIÊN

108, phố Chợ Hôm, 108

HANOI

1925

215 (7)

ĐĂNG-KHẨU-CHÍ

Bản-quán tiếp được nhiều thư của các quý độc-giả Thủy-Hử gửi về nói muốn xem bộ ĐĂNG-KHẨU-CHÍ là bộ tiểu-thuyết tiếp theo bộ Thủy-Hử mà bản-quán đã in trọn bộ. Vậy nay bản-quán xin vui lòng theo ý thích của các ngài, mà xuất bản bộ Tiểu-thuyết ĐĂNG-KHẨU-CHÍ này.

Các ngài ở xa xin làm ơn gửi ngay thư và mandat về cho bản-quán. Bản-quán sẽ liên tiếp gửi tiểu-thuyết theo.

Bản-quán có gửi bán ở các hiệu sách Hanoi và các Tỉnh.

Giá bán theo như Thủy-Hử

1 số . . . giá . . . 0\$05

20 số . . . giá . . . 1\$00

Ở xa xin gửi thêm mỗi số 1 su tiền tem. Các ngài giả tiền trước từ 20 số thì bản-quán xin đóng không tính tiền.

THANH-NIÊN

108, Route de Huê, 108

Hanoi

Kinh-Cáo

HỘI BẦY MƯƠI SAU

*Đất Cửu-tùng cha con ra oai.
Trang Phong-vân ông cháu tiếp khách.*

Hôm đó bọn nhà bếp xóm làng đổ vào vây đánh Lê-khanh ở trong hàng cơm. Lê-khanh múa thanh bảo kiếm, loang loáng như điện chớp sao bay, chém giết tung hoành không anh nào địch nổi. Trong bọn đó có mấy người tháo chạy ra được đến cửa, lại bị Hi-chân giết nốt. Mãi sau còn sót lại một mục chủ hàng, cũng bị Lê-khanh chém cho một nhát bẻ óc ra mà chết

Bấy giờ Lê-khanh cùng với Hi-chân quay ra chỗ bên quầy, thấy anh chàng to lớn vẫn nằm đó chưa chết. Hi-chân liền dắt dây kéo ra ngoài bàn mà hỏi rằng: Thằng ăn mày này, mày mở cái hắc điểm này từ bao giờ? Ai sai mày mở hàng để làm ro thám ở đây?

Anh hàng trợn mắt đáp rằng: Người muốn giết thì cứ giết, cần gì phải hỏi.

Hi-chân, cùng Lê-khanh cả dận, giờ đao

DEPOT
INDOCHINA

Nº 4219

chém cho mấy nhát, xương thịt tan tành ra gió. Đoạn rồi Hi-chân bảo Lệ-khanh rằng: Vừa rồi có mấy đứa tháo ra cửa sau trốn thoát, vậy ta nên mau mau đi ngay chớ lưu luyến ở đây nữa.

Nói đoạn quay vào ăn mặc chỉnh tề, thu xếp hết các đồ vật rồi dắt ngựa đi ra. Khi ra đến cửa, Lệ-khanh lại quay vào đốt mấy bó lửa châm vào bốn phía hàng còm cháy bùng cả lên, rồi mới lên ngựa đi. Hi-chân thấy vậy mắng Lệ-khanh rằng: May đi đâu chỉ hay sinh sự, lỡ bây giờ có toán cướp vào tới đây thì làm sao?

Lệ-khanh cười rằng: Đến một vạn đứa tôi cũng giết chết cả một vạn, có ngại gì.

Được một lát hai cha con cùng xuống núi, đi đến một khu rừng ở trước mặt thì thấy anh nhà quê gánh thuê đã lưng thưng đèn đón ở đó. Anh chàng trông thấy bố con Lệ-khanh đều máu me be bét khắp cả chân tay, thì ra đang vui mừng mà rằng: Hai ngài thoát ra được đây thực là may quá. Tôi

thấy ngọn lửa cháy lên vẫn tưởng là hoặc có nguy hiểm gì chăng?

Hi-chân đưa khăn gói hành-lý cho anh chàng ấy gánh và bảo rằng: Ta phải đi rảo bước, kéo lỗ có đũa nào đuổi theo thì khốn.

Nói đoạn ba người cùng mãi miết ra đi. Cách chừng hai mươi dặm đường, không thấy có người theo đuổi, bấy giờ mới hơi yên vững trong lòng mà lững thững vừa đi vừa nghỉ. Hi-chân chợt bảo với Lệ-khanh rằng: Hôm nay thực là may quá! giờ xui khiến vậy, làm sao con lại biết trước mà nói ra, không có thì nguy với họ mất.

Lệ-khanh lại đem đầu đuôi lúc trông thấy cái nhà hầm để thuật cho Hi-chân nghe và nói rằng: Không trách những bánh bao của họ không ra mùi thịt bò, té ra là thịt người cả, bây giờ nghĩ đến thực là tởm quá!

Người gánh thuê nói lên rằng: Thế thì nguy thực, tôi cũng ăn no bánh mà không biết gì cả.

Hi-chân nói: Thôi, đã trót ăn thì thôi, nghĩ làm gì nữa! May mà ta chưa ăn miếng nào,

nếu không, thì công phu luyện đạo bấy lâu cũng là vất đi hết.

Lệ-khanh nói: Nó làm khéo như thế, còn ai biết đâu mà tránh được.

Hi-chân lại nói: Ta có cái *kiền-nguyên bảo-kinh*, cứ vận động Thiên-cương vào, thì đương đêm có thể sáng lên, mà những việc lành dữ trong vài dặm có thể biết được, duy dùng cái ấy thì hao tổn tinh thần nên ta không dám dùng đến.

Mấy người vừa nói chuyện vừa đi, thăm thoát đến chân núi Lạnh-diễm lúc nào không biết. Bấy giờ bóng chiều man mác, cây cỏ lơ lửng, nhà cửa vắng tanh, nước non hiu quạnh, Lệ-khanh ngồi trên mình ngựa nhìn xem phong cảnh Lâm-tuyền, trong lòng rất chiều vui thích. Chợt thấy phía trước mặt có một khu rừng rậm rạp, Hi-chân liều bảo với mọi người rằng: Chúng ta nên đi vòng sang mạn bên kia, chớ đi vào đũa đó, lỡ có quân hung đồ nấp núp thì khốn.

Vừa nói giũt lời thì thấy trong đám rừng

cây, bỗng dưng nổi tiếng thanh-là, rồi có một toán người đông đúc kéo ra. Anh chàng gánh thuê cả kinh mà rằng: Chết nổi! Lại-có quân cường bạo đến đây, làm sao tránh được?

Lê-khanh nói: Không sợ, để tôi chém cho mỗi đứa một nhát là xong.

Hi-chân gạt lại mà rằng: Con đừng hấp tấp vội, để ta đến gần xem sao đã. Nói đoạn cùng xông ngựa đến gần để xem.

Nguyên bọn đó là bọn cường đạo ở Lãnh-diêm-sơn, có hai người đầu đảng cùng đi đến đó. Một người là Phi-thiên-nguyên-súy Quảng-kim-long, râu đỏ mặt xanh, khiên cây lang-nha bằng, vốn người ở Ruyện-châu, nhân vì giết một người đại-phủ ở bản-châu nên mới đến Lãnh-diêm-sơn để lạc thảo. Một người nữa tên là Nhiếp-hồn tướng-quân Sa-ma-hải, vốn là một người theo giáo hồi-hồi, sau vì ăn trộm ngựa, giết chết một người tài-chủ, rồi cùng lẫn lút giang hồ mà nhập đảng cùng Quảng-kim-long. Hai người đó tụ họp tới năm bảy trăm lâu la, chiếm giữ núi Lãnh-diêm, đầu

hàng với Lương-sơn-bạc, và có đặt ngôi hàng ở Phi-long lĩnh để rò xét tin tức. Hôm ấy nhân trông thấy bên núi Phi-long có ngọn lửa bốc lên, hai người liền vội vàng cho người đi đến ro thám. Khi đi tới nửa đường thì gặp mấy tên nhà bếp ở tựa điểm Pái-long trốn về, đem tin tức ở Phi-long lĩnh để báo cho hai người cùng biết. Sa-ma hải nghe báo cả kinh, lập tức sai mấy người đầu-mục dõ, đem lâu la đi, đánh.

Quảng - kim - long can rằng: Không được Đặng-vân-chư đại-nương ở đây còn bị nó giết, thì mấy đứa ấy không phải tay vừa, có lẽ ta phải đi đến đấy mới được.

Nói đoạn hai người liền đem lấy hơn trăm lâu-la cùng kéo ra lối Cửu-tùng để đón.

Bấy giờ Hi-chân nom thấy hai người ấy cưỡi ngựa dẫn lâu la đến, bèn bảo với anh chàng gánh thuê rằng: Anh cứ giữ vững gánh hành lý mà đi sau, để hai bố con tôi đánh cho chúng một mẻ dĩa.

Lệ-khanh nói : Cần gì cha phải ra tay, mấy đứa ranh ấy để một mình con giết cũng được.

Hi-chân nói : Con chớ khinh thường, bọn giang - hồ hảo-hán cũng nhiều, đừng cậy khỏe mà khốn.

Lệ-khanh quyết chí xông lên mà rằng : Được, con đi một mình được, nếu không địch nổi họ thì cha hãy đến giúp cho con.

Hi - chân nói : Con này quái thực, thấy sự đánh nhau như là con thấy mẹ về chợ vậy... Để ta đổi cho mấy con ngựa này mà đi đánh nhau, nhưng phải cẩn thận mới được, nếu thua thì đừng về trông thấy ta nữa.

Lệ-khanh cả mừng, liền đổi ngựa cho Hi-chân, cầm cây Lê-hoa sang thẳng xông ra đánh. Hi-chân sợ nàng không địch nổi bọn kia, cũng xốc ngựa theo sau để đợi cứu ứng. Khi đến giáp trận với bên kia, Lệ-khanh ngồi trên mình ngựa quát lên rằng :

Bỏ quân giặc cỏ, mau mau đem đầu đến nộp đây.

Quảng-kim-long nghe nói cả dân, quay lại bảo quân chúng rằng: Bay cứ đứng yên để một mình ta bắt sống thằng này đã,

Nói đoạn múa lang-rha, còn thằng đánh Trần-lệ-khanh. Lệ-khanh múa sang đón đánh. Đôi bên đấu nhau chừng mười lăm mười sáu hợp, Sa-ma-hải thấy Quảng-kim-long không đánh đồ được Lệ-khanh bèn múa đại đao ra để đánh giúp, Lệ-khanh lại múa sang đối địch với hai người, loạng loạng ngoăn ngoắt không biết lối nào mà trông được. Quảng-kim-long cùng Sa-ma-hải hết sức chống cự nghe chừng cũng hơi hơi núng, bọn lâu-la liền thôi còi bảo nhau, vác gươm vác dao ồ ạt kéo đến.

Hi-chân thấy vậy vội vàng quát lên rằng: Gon cứ vững tâm mà đánh, ta đến giúp đây.

Nói đoạn xốc ngựa tiến lên vài bước, khoác đao vào cánh tay, giơ tay bắt quyết, đọc mấy câu thần-chú, hấp thiên-cương

thời ra dữa giới, rồi bỗng thấy lưng chừng giới nổi tiếng sấm vang, cuồng phong kéo đến, làm cho bọn kia kinh sợ rụng rời không biết lối nào xoay gở. Sa-ma-hải bị Lê-khanh chém ngã xuống ngựa. Quảng-kim-long thấy vậy sợ kinh, vội quay ngựa để chạy.

Lê-khanh quát to lên một tiếng, sấn ngựa đuổi theo, Quảng-kim-long quay lại giơ lang-nha-bông để đánh. Lê-khanh nhanh tay giơ sang bắt đỡ, mũi sang bắn vào cổ Quảng-kim-long đứt đôi cuống họng mà chết.

Bọn lâu-la thấy vậy, hồn vía lên giới, kéo ồ nhau để chạy. Lê-khanh sấn theo chém giết mãi không thôi. Hi-chân cũng chạy đến giúp Lê-khanh đánh giết rất là tàn hại. Hồi lâu, Lê-khanh bắt sống được một tên tiểu lâu-la, liền tha cho về mà dặn rằng : Bay về bảo với bọn chúng bay, còn đừa nào dỏm nữa thì đem đầu ra đây mà nộp.

Nói đoạn hai bố con Lê-khanh lại quay về lối cũ để đi. Bấy giờ giới đã nhá tối, bóng mặt giăng đã thấp tho ngọn núi soi lên. Lê-khanh hỏi Hi-chân rằng : Vừa rồi giới quang

mây tạnh mà bỗng rung có sấm gió nổi lên là tại làm sao vậy ?

Hi-chân cười rằng: Chính bảy giờ ta làm phép hô lôi đấy.

Lệ-khanh cả mừng mà rằng : Da-da có phép thuật như vậy, đi đâu còn sợ gì nữa !

Hi-chân nói : Sấm sét là uy giới, không thể dùng nhắm được, nay vì sự nguy cấp bất đắc dĩ mà phải dùng đó thôi.

Nói đoạn thì thấy anh chàng gánh thuê, trốn tránh trong rừng cũng vừa tìm ra đến đó. Anh chàng trông thấy bố con Hi-chân thì cả mừng mà rằng : Hai ngài thực là may quá, vừa rồi tự nhiên lại có trận sấm gió đưa đến, không có thì nguy với họ mất.

Hai bố con Hi-chân nghe nói đều tùm tùm cười thầm rồi cùng nhau đi. Hồi lâu, ba người đi đến quăng rừng cây, thì bóng mặt giăng đã cao ngất đỉnh đầu mà soi sáng trên đường tịch mịch. Khi đi tới một chỗ chân núi kia, Hi-chân cùng Lệ-khanh đều xuống ngựa để nghỉ. Anh chàng gánh thuê cũng hạ gánh tìm đến một phiến đá để cùng ngồi, rồi giở cơm khô ra cùng ăn với nhau.

Lệ-khanh nói với Hi-chân rằng : Con ngựa đen tốt thực, hôm nay đánh nhau hăng hái như vậy, mà tự nó đã biết ý trước cả, không phải khó nhọc chút nào ? Cha để con ngựa ấy cho con cưỡi vậy.

Hi-chân cười rằng : Được lắm, để con ngựa của mày cho ta cũng được.

Lệ-khanh cả mừng, ăn uống xong rồi, lại lên ngựa ra đi. Vào khoảng nửa đêm hôm ấy, ba người cùng đi đến một khu rừng kia, chợt xa xa trông thấy có ánh đèn lấp ló, chắc là một chốn thôn-trang, ba người bèn cùng nhau tìm vào để trọ.

Khi vào tới nơi, thấy có một tòa trang lớn, cửa trang có một người ngồi canh, và ở trong đương làm chay lễ phật rộn rịp cả lên. Hi-chân thấy vậy, xuống ngựa, đưa đao cho Lệ-khanh cầm, chạy đến chào người gác cổng mà rằng : Chúng tôi là sai-quan ở Đông-kinh đi sang Sơn-dông có việc công, đưa đường gặp quân trộm cướp, đánh chạy đến đây, xin nhờ quý trang cho trọ một tối, sáng mai đi sớm xin nộp tiền trọ phân minh.

Người canh cổng nom mặt Hi-chân rồi đáp rằng : Nhà tôi đây không phải là hàng cơm, cách đây chừng mười dặm, đã có hàng quán rồi, bác đi đến đấy mà trọ.

Hi-chân nói : Tôi vẫn biết quý-trang không phải là hàng cơm, song đêm khuya lỡ độ, xin cho vào trọ một đêm.

Người kia có dảng không bằng lòng mà rằng : Chúng tôi gần hết đêm chưa được ngủ đây, đừng làm phiền nữa !

Lê-khanh nghe thấy, liền nói : Trọ nhờ một tối, không bằng lòng thì thôi, việc gì mà phiền với chả phiền ?

Hi-chân quát mắng không cho Lê-khanh nói, và bảo rằng : Chúng ta đi đi vậy.

Nói xong toan lên ngựa để đi. Chợt có một người thiếu-niên ở trong nhà chạy ra, hỏi lên rằng : Ai đấy, việc gì đấy ?

Người canh cổng đáp : Có ba người khách, đến bây giờ còn xin vào trọ, thế có buồn cười không ?

Người thiếu-niên nghe nói, cầm đèn ra soi

mặt ba người rồi nói rằng: Các ông đi đâu mà bây giờ mới đến đây?

Hi-chân đem chuyện đánh giết bọn cướp chạy thoát đến đó, thuật cho người thiếu-niên nghe.

Người thiếu-niên bảo với Hi-chân rằng: Hai ngài hãy đứng tạm đây, tôi vào nói với trong nhà xem sao.

Nói đoạn vội vàng đi vào; một lát rồi quay ra nói rằng: Cụ bảo mời các ông ấy vào trong này.

Người canh cổng bắt đặc dĩ phải soi đèn bảo ba người đi vào. Bấy giờ Lê - khanh cũng xuống ngựa, cùng với Hi-chân và anh gánh thuê đi vào. Người thiếu - niên gọi người nhà dắt ngựa ra buộc ở tàu, rồi mời vào cả trong nhà, cho anh chàng gánh thuê đem gánh hành-lí sang ở cái phòng bên cạnh, và hỏi bố con Hi-chân rằng: Có lẽ các ngài chưa xoi cơm... Nói đoạn gọi người nhà mau mau làm cơm để thết.

Hi-chân khiêm tốn đáp rằng: Ngài đề mặc

chúng tôi, chúng tôi xa lạ đến đây, quấy quả ngài như thế thì không tiện.

— Có làm gì mà ngại. Chẳng hay hai ngài quý tính là chi?

— Thưa ngài, chúng tôi họ vương, thằng bé này là cháu giai tôi đó. Vậy xin ngài cho tôi được biết quý tính ở đây?

— Tôi là người họ Vân.

— Nhà ngài đây tất cả có mấy vị?

— Chỉ có ông tôi, mẹ tôi với tôi ở nhà, còn cha tôi đi xa vắng.

Hi - chân nghe nói đứng dậy mà rằng :
Nêu vậy xin ngài cho tôi lên chào cụ...

Người thiếu niên gạt đi rằng : Thôi được, ngài hãy cứ ngồi chơi.

Nói xong thì thấy người nhà bưng cơm lên. Người thiếu-niên trông đến mâm cơm toàn thị rau dưa tương muối, có ý ăn năn mà nói với Hi-chân rằng : Chẳng dấu gì ngài, hôm nay nhà tôi làm lễ phật còn phải ăn chay, xin ngài xơi tạm lưng cơm nhạt vậy.

Hi-chân cảm tạ rồi người thiếu-niên quay ra. Hi-chân gọi anh chàng gánh thuê sang cùng ăn. Khi ăn uống xong, Hi-chân chạy sang phòng bên cạnh nom, thấy có hai cái giường kê ở đó, liền bảo với anh chàng kia rằng : Anh đi bộ nhọc mệt, liệu mà ngủ trước đi.

Lại quay ra bảo Lê-khanh rằng : Con có nhọc thì nằm nghỉ tạm một lúc. Bây giờ giờ sắp sáng ta cũng không cần ngủ nữa.

Lê-khanh nói : Con cũng không mệt cho lắm, con xin thức với cha cũng được.

Bấy giờ có người nhà đến dọn mâm bát, Lê-khanh bèn hỏi : Nhà có nước nóng, bác làm ơn cho xin một chậu.

Người nhà đáp rằng : Nước nóng thì bây giờ không có.

Chợt thấy người thiếu-niên chạy đến, quát lên rằng : Làm sao lại không có nước nóng, đi xuống bếp lấy mau...

Tên người nhà bắt đặc dĩ phải vác thùng xuống lấy nước nóng lên. Lê-khanh đứng dậy cảm tạ, ra rửa mặt mũi rồi đem cây

sang Lê-hoa và thanh bảo-kiếm ra lau rửa sạch sẽ lại ! Người thiếu niên trông thấy các đồ quân khí như vậy thì có ý kinh lạ, bèn chạy đến bên cạnh Lê-khanh để xem. Khi Lê-khanh lau rửa sang kiếm xong, liền quay vào ngồi nói chuyện. Người thiếu niên hỏi Hi-chân rằng: Vừa rồi các ngài nói truyện gặp cướp thế nào, xin cho tôi nghe rõ đầu đuôi lại.

Hi-chân vừa mới nói được mấy câu, Lê-khanh vội hốt lời đem hết truyện đốt hắc-điểm ở Phi-long và giết cường-đạo ở Lãnh-diêm, nói rõ từng li từng tí cho người thiếu niên nghe. Hi-chân sợ Lê-khanh nói rõ cả đèn truyện làm phép sấm gió ở đất Cửu-tùng, liền quát lên mà rằng : Sao coi vô lễ thế, có người bẽ trên ngồi đây mà cứ thoảng thoảng nói mãi.

Lê-khanh nghe nói vội cúi đầu cười thầm mà lặng im. Người thiếu-niên nghe tiếng Lê-khanh tỏ thể như lời oanh động ếch thì trong lòng hơi hiểu, lấy làm vui mừng, đứng dậy mà nói rằng : Hai ngài hãy ngồi chơi, tôi xin phép một tí lại đến đây ngay.

Nói đoạn quay ra. Hi-chân mắng Lê-khanh rằng : Mày không biết gì cả, vừa rồi nói lem lem thê, lỡ người ta biết là con gái thì làm thế nào ?

Lê-khanh cười rằng : Khổ thực, tự nhiên vô-cố phải làm con trai mấy ngày rồi, mất cả tự do....

Nói chưa hết lời thì thấy người thiếu-niên chạy đến nói rằng : Ông tôi bảo mời hai ngài vào chơi nhà trong.

Hi-chân nghe nói, vội cùng với Lê-khanh đi theo người thiếu-niên vào. Khi vào tới nhà trong, thấy đèn nến sáng choang, một ông lão mắt to mồm rộng, tóc bạc da mồi, mình cao tám thước, mặc áo đạo-bào, đầu đội mũ vương, đương ngồi ở dữa. Hi-chân trông thấy vội vàng cúi xuống lạy chào. Ông cụ già đỡ dậy đáp lễ mời ngồi chơi, mà nói rằng :

Vừa rồi lũ người nhà ngu xuẩn, không cho ngài vào trọ, sau may có thằng cháu chạy ra mới biết các ngài là bậc anh-hùng lữ làng tôi đó, dám xin tha lỗi cho.

Hi-chân tạ từ mà rằng: Chúng tôi lỡ bước qua đây được cụ có lòng rộng thương thế này, thực là quá đáng, chúng tôi không biết lấy gì mà tạ ơn được.

Ông già liền sai người nhà giết gà vịt làm cơm rượu thiết đãi, và hỏi: Hai ngài ở đông-kinh, hiện làm chức gì? đi đến Sơn-dông có việc chi?

Hi-chân nói: Tôi họ Vương tên là Huân làm chế-sứ ở điện-súc-phủ Đông-kinh, nay vâng lệnh chỉ ra phủ Nghi-châu ở Sơn-dông để lấy đá hoa... Thằng cháu đây tên là Vương-ninh, chúng tôi đem đi đường cho vui, và nhân tiện đến thăm bà con một thể.

Nói đoạn lại đem chuyện ở núi Phi-long thuật cho ông già nghe. Ông già cả mừng mà rằng: Nếu vậy các ngài anh hùng thực. Hai thằng cường đạo ở đấy, một thằng tên là Quảng-kim-long, một thằng tên là Sa-ma-hải, vẫn thường quấy nhiễu hương thôn, cái hắc điểm ở Phi-long tức là chỗ ro thám của nó, khách buôn đi lại, xưa nay hăm hại không biết bao nhiêu mà

kể. Chúng nó ở đây ý kế Lương-sơn, làm bấy làm cần rất điều tàn hại, mà quan quân cũng không sao trừ được. Lão-phu ở đây, cả hàng thôn được hơn sáu trăm nhà, song chỉ có hai họ, là họ Vân cùng họ Phong mà thôi. Lão-phu cùng với một tay anh hùng nữa ở trong thôn tên là Phong-hội, đã mộ đám nghĩa-dũng, đặt ra lầu canh, hào lũy, để phòng bị với chúng rất là cẩn thận. Cũng may chúng cũng biết điều không dám đến đây bao giờ. Nay ngài lại ra tay trừ khử đi được, thực là cứu vớt hết thầy sinh dân ở đây, công đức không biết thế nào mà nói... Trước đây lão-phu có qua Đông-kinh, cũng được biết các vị hảo-hán ở đó, nhưng lại không được gặp nhân huynh bao giờ.

Hi-chân nói: Chúng tôi cũng hàn vi mới lên, nên không được gặp cụ... Chẳng hay cụ đây thuộc về quý phái nào?

— Lão-phu họ Vân tên là Uy, tự là Tử-nghi, vốn người ở đây. Khi còn ít tuổi nhân có quân công được làm Đô - giám. Đến đời vua Trần-tôn, ra đánh giặc Khiết-dan, năm năm ở chốn biên đình, cũng được

đội ơn vua chút ít. Chẳng may đèn năm ba mươi sáu tuổi, ra trận bị thương ở cánh tay bên tả, thuốc thang chữa mãi mà tay vẫn hư-hỏng, đành phải xin về yên nghỉ ở nhà. Đến năm nay đã bảy mươi một tuổi, tinh thần vẫn còn khỏe mạnh, song bị hỏng một cánh tay, thành ra không làm gì được. Tôi có đứa con, năm nay ba mươi tám tuổi, tên là Vân thiên-buru, cũng học được ít nhiều võ nghệ, bình nhật vẫn vẫn tâm mộ cái tư cách của Quan-vũ khi trước, nên thường tập thanh đao Yển-nguyệt, khí lực cũng không đến nỗi kém ai. Trước đây tôi có dạy hẳn qua loa được đôi chút binh thư binh pháp... Quan kinh-lược Lão Trung thường yêu thích hẳn, mới cất nhắc cho hẳn lên làm Tổng-quản, hiện coi quân mã ở trấn cảnh-dương thuộc về Sơn-đông bây giờ. Nay mai nhân huynh qua đó, lão phu muốn nhờ gửi bức thư cho hẳn, chả biết có tiện chăng?

Hi-chân đáp rằng : Có làm chi mà không tiện, cụ đã có lòng tin cậy, chúng tôi xin đưa đến cần thận được.

Đương khi nói chuyện thì người nhà đã dọn rượu lên. Vân-uy mời bố con Hi-chân ngồi vào khách vị, rồi cùng với người thiếu-niên cùng ngồi vào chủ vị để tiếp rượu. Vân-uy trỏ người thiếu niên mà bảo rằng: Thằng cháu này là con thằng Vân-thiên-buru nhà tôi, tên là Vân-long, năm nay đã mười bảy tuổi rồi đây. Cháu cũng biết võ vẽ mười tám thứ võ-nghệ, duy bây giờ tôi hỏng mất một tay không sao mà dạy cháu được. Đạo trước bảo bố nó cho nó đi, song bố nó cứ nhất định cho cháu ở nhà để quán quít với tôi cho vui.

Hi-chân nói: Đó tức là tấm lòng hiếu thảo của đại quan nhân. Cụ cứ cho cháu ở nhà càng tốt...

Lê-khanh nom thấy Vân-long, mặt tròn vành vạnh, môi đỏ chon chót, đầu đội mũ tử-kim, mình mặc áo đạo bào hoa đỏ, rõ ra một mặt anh tuấn thiếu niên. Vân-long cũng nhìn chăm chặp vào mặt Lê-khanh mà nghĩ thầm:

« Người này trông mảnh rẻ, dống như con gái, thế mà giết nổi được Quảng-kim-long,

Sa-ma-hải thì lạ thực. Để mai ta thử đấu võ với hắn xem sao ? »

Khi cơm rượu xong, vào khoảng gần hết canh năm, chợt thấy sắc giới mờ ám, sấm gió nổi lên, rồi một trận mưa to như muôn ngựa nghìn quân, rào rào kéo đến. Hi-chân có ý sốt ruột, thở dài mà rằng : Trời mưa như vậy, sáng sớm làm thế nào mà đi cho được ?

Vân-uy cười rằng : Mấy khi anh em gặp gỡ thế này, thật là bởi sự tự nhiên, nhân huynh hãy ở chơi mấy bữa, đi thế nào ngay được mà đi ?

Hi-chân nói : Chúng tôi ở đây không những quây quả cụ không tiện, vả chăng sợ lỡ mất kì hạn thì rầy rà lắm.

Vân-uy nói : Đã đành vậy nhưng bây giờ thế nào cũng chưa đi được, ngài hãy nghỉ chơi đây đã.

Nói đoạn đứng dậy cầm đèn đưa vào một chốn thư phòng ở phía sau, mời cha con Hi-chân nằm nghỉ ở đó rồi hai ông cháu cũng

quay ra đi nghỉ. Hai cha con Hi-chân ngủ được một lúc thì giờ đã sáng rõ, xong mưa gió lại càng ngày càng thêm dữ tợn.

Sáng hôm sau, bốn người nhà ở đó, hỏi thăm anh chàng gánh thuê, biết truyện bố con Hi-chân giết được bọn cường đạo ở Lãnh-diêm sơn thì anh nào anh ấy đều ngạc nhiên kinh sợ vô cùng.

Được một lát Vân-uy trở dậy, giục già người nhà đi làm cơm rượu, và cho người đèn dầu thôn để mời Phong-bội. Bấy giờ bố con Hi-chân vừa mới tỉnh dậy đã thấy Vân-long chạy đến nói chuyện. Lệ-khanh chưa kịp bước xuống giường thì Vân-long vào ngồi ngay bên cạnh, mà chuyện trò khan vãn mãi không thôi. Lệ-khanh cố sức dấu diếm thoái thác không sao mà đứng dậy ngay được. Sau Hi-chân phải nói lảng truyện khác để kéo Vân-long ra nhà ngoài, hầu chuyện Vân-uy. Lệ-khanh vội vàng đóng cửa phòng, rửa mặt mũi, mặc quần áo chỉnh tề, rồi cũng ra nhà ngoài ngồi tiếp chuyện.

Khi cơm nước xong, giờ đã gần trưa, Vân-

uy cùng Hi-chân bàn truyện cổ kim cùng các truyện binh thư binh pháp rất là tương đắc với nhau. Lê-khanh cùng Vân-long cũng thân tho trò chuyện với nhau rất triêu vui thích.

Được một lát, người nhà về báo rằng : Chúng tôi đến nhà Phong đại-quan-nhân thấy người nhà nói là đi vắng, chừng bốn năm hôm nữa mới về. Vân-uy nghe nói, gật đầu mà rằng : Đáng tiếc thực ! Nếu không thì bây giờ gặp nhau có thú không ?

Hi-chân hỏi : Cụ nói truyện người nào vậy ?

Vân-uy đáp rằng : Hôm qua tôi đã nói với ngài, tức là bác Phong-hội người làng tôi đó. Bác ta cũng là một tay hảo-hán, tiếc vì đi vắng, không được gặp ngài.

Vân-long bỗng chạy vào dắt Vân-uy ra ngoài nói thêm mấy câu. Rồi thấy Vân-uy cười ha hả, chạy vào bảo với Hi-chân rằng : Thằng cháu nhà tôi ngu quá, nó thấy lệnh-lang là người tài giỏi, chỉ định bái làm anh em để mong lệnh-lang dạy bảo cho, thế có buồn cười không ?

Hi-chân nói : Cậu có lòng tốt thế, thực là hay lắm, nhưng võ nghệ cháu thì có ra gì mà dám nói.

Vân-uy nói : Nhân-huynh bất tất quá khiêm như thế.

Nói đoạn đứng dậy dắt tay Lê-khanh hỏi rằng : Cậu năm nay bao nhiêu tuổi ?

Lê-khanh đáp : Chúng tôi năm nay mười chín tuổi.

Hi-chân nói : Con nhà vô lễ thế ! Trước mặt ông, lại không đáng xưng là cháu hay sao ?

Vân-uy cả cười mà rằng : Có đâu dám thế ? Ngài có lòng yêu cho cháu được kết làm anh em đã là may lắm.

Nói đoạn gọi người nhà bắt bầy nhang-án lên, cho Lê-khanh cùng Vân-long bái kết làm anh em. Lê-khanh lớn hơn Vân-long hai tuổi. Vân-long bái Lê-khanh làm anh và bái Hi-chân làm bác. Hi-chân cũng bái Vân-uy làm chú. Đoạn rồi lấy tình chú bác anh em mà xử đãi với nhau. Vân-long dẫn Lê-khanh

vào chào mẫu-thân. Mẫu-thân trông thấy Lê-khanh trai trẻ đẹp dễ, thì ra dáng vui mừng mà rằng : Ta tiếc vì không có con gái, nếu có thì quyết gả cho người này đó.

Lê-khanh nghe nói chỉ cười thầm quay ra. Bảy giờ đã quá trưa, mưa đã vừa tạnh, bọn xóm làng nghe nói có hai vị anh-hùng đánh giết toàn cướp ở Lãnh-diêm-sơn đến chơi nhà Vân-uy, thì ai nấy đều kinh lạ mừng rỡ mà kéo nhau đến chào hỏi truyện trò, và toan kéo nhau để đi trình quan. Hi-chân thấy vậy vội gàn trở mà rằng : Tôi qua đây còn có việc quan khẩn cấp không thể nào trùng trình lâu được. Hôm đó chẳng qua là vì muốn đi thoát cho mau, nên phải liều giết nó đi, cũng không kịp cấp đầu để làm ghi tích... Ngộ lỗi bây giờ mình đi trình quan, mà vạn-nhất có anh nào nó cắt đầu dám giặc để cầu công rồi, thì lại thêm bất tiện cho mình lắm.

Bọn xóm làng nghe nói, có kẻ cho là phải, cũng có kẻ thì hồ đồ vẫn không tin hẳn là đích xác. Hi-chân thấy chúng như

vậy sợ khi võ truyện của mình thì nguy hiểm, liền đợi cho chúng về hết, rồi xin phép với Vân-uy để ra đi. Vân-uy nhất định không nghe mà rằng: Hiền-diệt hãy thư thả, vội chi? Cách đây mười dặm đường, ngày trước vẫn có phố xá tử tế, song hiện nay bị quân giặc tàn phá không có một ai, hiền-diệt đi chi cho nguy hiểm?

Hi-chân bị Vân-uy ép nài cầm giữ, bắt buộc dĩ lại phải lưu lại. Hôm đó bốn người cùng ngồi chè chén với nhau. Được một lát, Vân-long nói với Vân-uy rằng: Cháu muốn đấu võ với ca-ca một lúc cho vui, không biết có nên chăng?

Lệ-khanh nói: Nếu có thử chơi cho vui thì tôi mới dám thử, bằng đấu thực thì xin thôi.

Vân-uy nói: Bây giờ uống rượu chả hơn, còn đấu võ làm gì?

Vân-long nhất định xin ra để thử. Vân-uy nói: Nếu vậy, các cháu ra sân sau cho rộng.

Vân-long nói : Ở sân trước cũng rộng chán, cần gì phải ra sân sau.

Vân-uy liền gọi người nhà đem côn gậy ra sân trước, rồi Lê-khanh, Vân-long cùng xin phép cởi áo ngoài đi ra đấu võ. Vân-uy cùng Hi-chân cũng đứng dậy ra xem. Khi hai người thiếu-niên cầm gậy, sắp vào đấu, Vân-uy lại sai người nhà đem cái kỉ con và bầu rượu ra, mà bảo rằng : Hai cháu đấu chơi với nhau, nếu ai kém thì phạt một cốc rượu này.

Hai người đều vui mừng vâng lời ra đấu. Bốn người nhà người cửa xúm đông đến xung quanh để xem. Người mẹ Vân-long cùng đám gia quyến cũng kéo ra đứng xem ở phía sau bình phong.

Lê-khanh vừa mới cầm gậy múa được mấy cái, bỗng thấy Hi-chân gọi vào mà bảo thầm rằng : Con phải liệu đấy, nếu người ta có kém thì phải nhường nhịn mới được.

Lê-khanh vâng lời quay ra. Mẹ Vân-long cũng gọi Vân-long ra sau bình-phong dẫn

thăm mấy câu rồi Vân-long mới ra để đấu .. Vân-uy cũng dặn Vân-long rằng: Cháu liệu phải nhường nhìn nhau đôi chút.

Nói đoạn Vân-long Lê-khanh cùng múa gậy xông vào, đấu với nhau chừng hai mươi hợp, hai bên đều sức bằng nhau cả. Bọn người nhà cùng quyến thuộc đứng xem, ai cũng vỗ tay mà khen ngợi ầm lên.

Được một lát, Lê-khanh dùng miếng cao-thâm-mã, bị Vân-long lừa phá-đỉnh khiến miếng riệp-đề thấu-hoa đánh xông thẳng vào. Lê-khanh vội vàng vùng gậy lên đỡ, ngọn gậy của Vân-long qua má đến vù một cái. Bọn người nhà thấy vậy, cười ồ cả lên. Vân-long bảo Lê-khanh rằng: Ca-ca lỗ tay rồi, chén rượu kia xin ca-ca uống cho.

Lê-khanh cười đáp rằng: Anh em cho là tôi thua phải không? Được, ta hãy cứ đi luôn xem.

Nói đoạn lại xông vào đánh năm sáu hợp nữa. Lê-khanh hăng máu, bỗng dưng biến phép gậy, khiến bài tam-hoa đại tàn-đỉnh, tiếng gậy vù vù, che kín cả người, Vân-long

cuống lên không biết lối nào mà đỡ được. Vân-uy đứng xem trong lòng cũng hơi lấy làm kinh sợ. Lệ-khanh thừa thế sẵn vào đánh rồi mù lên. Vân-long vừa đỡ vừa lùi, dần dần gần đến cạnh tường mà Lệ-khanh vẫn còn sẵn đuôi.

Hi-chân thấy vậy quát lên một tiếng, rồi nhảy xuống giăng lấy gậy ở tay Lệ-khanh mà mắng rằng : Đồ vũ-phu không biết gì cả, anh em nhường mày, mày lại càng làm già, là nghĩa gì vậy. Chỗ góc tường vừa mới mưa ướt, mày định đuổi anh em đến ngã chết hay sao ?

Lệ - khanh cười rằng : Tôi đánh đương thuận tay, không sao dừng lại được.

Hi-chân quát lên rằng : Lại còn gion giồn nữa à ?

Nói đoạn gươm gậy lên đánh Lệ - khanh. Vân-long vội chạy đến can giữ lại. Vân-uy thấy võ nghệ của Lệ-khanh khá dỏm thì rất bụng vui mừng, nhân thấy Hi-chân chạy ra đánh mắng thì cũng vội vàng sẵn đến

che chở cho Lê-khanh mà cười bảo Hi-chân rằng: Anh này mới gàn chứ... Anh em họ đùa với nhau, ai cầu mà cũng can thiệp vào đấy?

Hi-chân cũng cười, mắng Lê-khanh mấy câu rồi bốn người lại quay vào trong nhà. Lê-khanh, Vân-long, đều thay mặc áo ngoài cẩn thận, rồi Vân-long chấp tay vái Lê-khanh mà rằng: Ca-ca dối thực, không trách bọn cường-dồ ở Lãn-diêm-sơn phải chết.

Lê-khanh cũng đáp lễ mà nói là không dám.

Vân-uy gọi Vân-long bảo rằng: Mày đừng nói thoảng nữa, còn chén rượu phạt kia không uống hay sao?

Vân-long nghe nói vội vàng cất chén rượu uống một hơi hết. Hi-chân bảo Lê-khanh rằng: Con phải uống với anh em một chén mới phải.

Lê-khanh vâng lời cũng rót một chén uống hết. Đoạn rồi bốn người lại ngồi vào bàn rượu.

Vân-uy bảo Vân-long rằng: Ca-ca cháu chỉ hơn có hai tuổi mà dối như thế! Cái ngón tam-hoa-đại-tán-đỉnh vừa rồi, đạo trước bác Phong-nhị đã dạy cháu mà cháu không

chịu học, thế mà động dụng đến thì phỏng có nguy không ?

Vân-long nghe nói có ý bên lén then thò. Hi-chân nói lên rằng : Vừa rồi hiên-diệt có ý nhường anh, không chịu rở tài đấy chứ..

Vân-long nói : Cháu kém thực, không thể địch nổi với ca-ca. Dá có người anh họ cháu ở nhà, thì có thể đối thủ với ca-ca được.

Hi-chân hỏi : Anh họ là ai ?

Vân-uy nói : Ừ tiếc quá ! Dá anh đến đây sớm mấy hôm thì gặp...Hắn cũng bằng trạc con anh Jó. Mẹ hắn là cháu gái lão, Vân-long nhà này tức là con cô con cậu với hắn. Hắn người đẹp, tài cao, mặt trắng như phấn, môi đỏ như son, trán như trán tê, tay như tay vượn, võ nghệ đã hơn người, mà tam lược lục thao không gì là không thạo. Thỉnh thoảng lão có hỏi hắn các ngón, nhưng hắn không chịu lép câu nào cả. Hắn người họ Chúc tên là Vĩnh-thanh, tính khí ôn hòa dễ chịu. Nước da trắng nõn như ngọc, người ta vẫn thường gọi là Ngọc-sơn Chúc-vĩnh-thanh.

? ?

THỦY-HỮ

~*~

Tiểu-thuyết THỦY-HỮ đã xuất bản trọn bộ Vậy
các ngài ở xa muốn mua xin gửi thư cho hiệu
THANH-NIÊN ẤN-QUÁN 108 Phố chợ Hôm Hanoi.

Hạng thường. . . . 3\$50 với 0\$25 tiền cước

Hạng bìa carton. . 4\$50 — 0\$50 —

Các ngài mua buôn từ 10 bộ trở lên xin
trừ hỏa hồng 30 phần (30%).

? /

TIỂU-THUYẾT

ĐÔNG-CHU-LIỆT-QUỐC :

HỒN-HOA : (ai tình tiểu-thuyết)

Xin các ngài ở xa làm ơn viết thư đến bản-
quán sẽ gửi đi.

1	kỳ	giá	0\$10	tiền	tem	0\$01
10	—	—	1,00	—	—	0,10
30	—	—	2,50	—	—	0,30
60	—	—	4,50	—	—	0,50

THANH-NIÊN ẤN-QUÁN

Kính-Cáo

Ký sau sẽ tiếp theo